

§ 54 ex. ř. Jde o povolení exekuce podle § 325 ex. ř. Vkladní list jest papír majiteli svědčící. Nárok jest však v návrhu uveden zcela nedostatečně, ježto v návrhu vůbec není uvedeno číslo vkladního listu, o který jde a vzhledem k tomu, že v návrhu jest uvedeno, že vkladní list jest v depositu Městské spořitelny P., není zřejmé, kdo vlastně má disposiční právo nad uvedeným vkladním listem. Z exekučního návrhu, pokud se týká zabavení vkladního listu a jeho přikázání k vybrání, rovněž nevyplývá s úplnou jasností, jaký exekuční způsob vymáhající strana míní, při čemž jest poznamenati, že exekuci na vkladní list lze provésti jen podle ustanovení § 296 a násl. ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Pokud jde o návrhovanou exekuci i na zabavení nároku na vydání vkladního listu jest souhlasiti s názorem rekursního soudu, že jde o povolení exekuce podle ustanovení § 325 a násl. ex. ř. Má-li v takovém případě býti dosaženo cíle, k němuž exekuční návrh směřuje, bylo podle § 54 čís. 3 ex. ř. a ustanovení § 370 obč. zák. nezbytno, by tvrzený nárok povinné strany, který má býti předmětem navrhované exekuce, byl v návrhu označen do té míry, aby povolená exekuce zabavením tohoto nároku a případným přikázáním jeho k vybrání mohla tvořiti bezpečný základ žaloby vymáhající strany proti poddlužníku na vydání vkladního listu, kdyby ho poddlužník dobrovolně nevydal. Že v souzeném případě poddlužnice není ochotna vkladní list vydati, je zřejmo z jejího rekursu. Požadavku právě naznačenému není dostatečně vyhověno, když v návrhu není uvedeno ani číslo vkladního listu, ani osoby, oprávněné vkladním listem disponovati, jak správně rozpoznal rekursní soud (srovnej rozh. čís. 9746 a 11111 Sb. n. s.). Pokud jde o povolenou exekuci zabavením vkladního listu a přikázáním k vybrání vkladního listu, jest rovněž souhlasiti s právním názorem rekursního soudu, že i v těchto směrech jest návrh exekuční neurčitý. Jde tu podle návrhu o zabavení vkladního listu, který jest v uschování spořitelny jako osoby třetí. Tu mohla by vymáhající strana vésti exekuci podle § 296 ex. ř. jen, kdyby spořitelna byla ochotna vkladní list vydati (§ 262 ex. ř.), čemuž ale podle stavu spisu tak není.

Čís. 17402.

Zaměstnavatel neodpovídá podle § 1157 obč. zák. za škodu vzniklou zaměstnanci úrazem na stroji, třebaž zvláště nezajistil jeho kola, nemohlo-li při odborném zacházení se strojem k úrazu dojíti a zaměstnavatel ani nemohl ani nemusil neobornost osoby se strojem pracující předvídati.

Zaměstnanec (kolář), který dobrovolně nabídl zaměstnanci jiného odboru (kováři) pomoc při práci, ač k ní neměl odborné znalosti, zaviniil sám svůj úraz.

(Rozh. ze dne 5. října 1939, Rv I 235/38.)

Žalobce (kolář) pracoval jako výpomocný dělník u žalovaných. Dne 27. ledna 1936 utrpěl při práci s vrtačkou úraz tím, že se dostal levou rukou mezi ozubená kolečka a byl mu rozmačkán levý malíček. Vrtačka nebyla opatřena ochranným zařízením. Domáhá se proto žalobou náhrady škody tvrdě, že dostal rozkaz od spoluzaměstnance, kováře Františka D., aby opravil vrata. Při práci na vrtačce dostal se rukou do ozubených koleček, což by se nebylo stalo, kdyby vrtačka byla opatřena ochranným zařízením. Nižší soudy uznaly žalobou uplatňovaný nárok polovicí po právu.

Nejvyšší soud zamítl zcela žalobu.

Důvody:

Zavinění žalovaných na žalobcově úrazu shledává odvolací soud jediné v tom, že ozubená kola ruční vrtačky, s kterou žalobce v kritické době pracoval, nebyla náležitě chráněna tak, aby k úrazu vůbec nemohlo dojít, takže podle jeho názoru nebylo učiněno zadost předpisu § 1157 obč. z., který ukládá zaměstnavateli povinnost nařadí, potřebné k práci zaměstnancově opatřiti tak, aby byly chráněny život a zdraví zaměstnaného. S tímto právním názorem nelze v této věci souhlasiti. Předpis § 1157 obč. zák. ukládá zaměstnavateli povinnost, zaříditi služební úkony zaměstnancovy tak, aby jeho zdraví a život, pokud to dle povahy úkonů jest možné, byly chráněny, a zaměstnavatel ručí proto za škodu, která vznikne zaměstnanci tím, že zaměstnavatel, ač mohl, nepředěšel poškození zaměstnancovu. Tato povinnost jest uložena zaměstnavateli jen v mezích možnosti a proto neukládá § 1157 obč. zák. zaměstnavateli ručení za výsledek, nýbrž předpokládá jeho zavinění. Strany přednesly v prvé stolice souhlasně, že žalobce byl zaměstnán u žalovaných jako kolář, tedy hlavně pro práce s dřevem, a nižší soudy k tomu zjistily, že žalobce nedostal od odpovědné osoby příkaz, aby železné pásy sám připravil a vyvrtal, naopak, že práci tu měl provésti kovář František D. Žalobce neměl tedy podle svých služebních úkonů přijíti s vrtačkou ve styk a žalovaní nemohli předvídati, že se tak přes to stane, a to podle zjištění nižších soudů následkem vlastního rozhodnutí žalobcova, jenž se k práci s vrtačkou sám nabídl. Nižší soudy zjistily konečně také, že úraz nebyl by se žalobci ani přihodil, kdyby byl držel levou rukou předmět a pravou rukou otáčel zaobleným kolečkem. Nelze tudíž obviňovati žalované, že nezajistivše zvláště kola vrtačky v kovárně na svém dvoře, opomenuli nějaké opatření, jež jim ukládá § 1157 obč. zák., neboť, jak již uvedeno, při odborném zacházení

s vrtačkou nemohlo k podobnému úrazu dojíti a neodbornost osoby s ní pracující nemuseli a nemohli ani předvídati. Pak ale není na straně žalobce jen spoluzavinění, jak dovozuje odvolací soud, nýbrž žalobce musí si přičísti výhradně sám celou vinu na úrazu, když jej utrpěl při práci, k níž se, ač neměl odborné znalosti, sám dobrovolně nabídl kováři D., jemuž tato práce příslušela.

Čís. 17403.

Opírá-li nemocenská pojišťovna svůj nárok na zaplacení pojistného za zaměstnance proti dědici zaměstnavatele, který byl povinen zaměstnance k nemocenskému a starobnímu pojištění přihlásiti a pojistné platiti, o to, že se dědic přihlásil k pozůstalosti bezvýjimečně ze závěti a, že z tohoto důvodu ručí za dluh zůstavitele (§ 801 obč. zák.), je pro tento spor přípustný pořad práva.

(Rozh. ze dne 5. října 1939, Rv I 439/39.)

Žalující okresní nemocenská pojišťovna přednesla, že otec žalovaného František J., mlynář a obchodník ve V., zaměstnával od 1. ledna 1930 Emmu K., avšak nepřihlásil ji ani neplatil za ni pojistné u žalobkyně. Jmenovaný zemřel dne 22. prosince 1933 a ustanovil žalovaného universálním dědicem. Žalovaný se přihlásil bez dobrodiní inventáře a pozůstalost byla mu odevzdána do vlastnictví 30. listopadu 1934. Výměrem z 2. června 1936 bylo vyměřeno za zaměstnankyni za dobu od 1. ledna 1930 až do 30. listopadu 1935 pojistné nemocenské, invalidní a starobní ve výši 1.835 K 40 h. Žalovaný zaplatil však pojistné jen za dobu 18 měsíců ode dne nabytí podniku zpět počítáno ve výši 798 K 50 h s přísl. Zbytek 1.046 K 90 h odmítá zaplatiti a domáhá se proto žalující pojišťovna jeho zaplacení žalobou. Nižší soudy uznaly částečně podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, a v otázce, o níž jde, uvedl v

důvodech:

Vzhledem k předpisu § 240, odst. 3 c. ř. s. uvážil dovolací soud především, zda jest přípustný pro souzený spor pořad práva. Ve sporu jde o zaplacení pojistného k sociálnímu pojištění za zaměstnankyni Emu K. v době, kdy tato sloužila ještě u otce žalovaného, zemřelého dne 22. prosince 1933. Žalobkyně vyloučila výslovně použití předpisu § 171 zákona čís. 221/1924 Sb. z. a n. v doslovu vyhlášky ministra sociální péče čís. 189/1934 Sb. z. a n. a také použití § 1409 o. obč. zák. Podle přednesu žalobkyně byl již zemřelý otec žalovaného povinen přihlásiti Emu K. k nemocenskému a starobnímu pojištění od 1. ledna 1930 a byl povinen platiti pojistné. Zemřelý otec žalovaného tak ne-